

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Oboer/1/2021
Identifikačné číslo spisu: 7209222487
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7209222487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej BL Finance, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 44 307 683, zastúpenej SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, proti povinnému K. P., narodenému XX. V. XXXX, bytom P., o vymoženie 762,64 eur s príslušenstvom, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 14CoE/47/2019-131 z 21. augusta 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinného o d m i e t a.

II. Oprávnená má voči povinnému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 49Er/2980/2009-86 z 30. novembra 2018 zamietol návrh povinného na odklad exekúcie (výrok I.) a zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie (výrok II.). Proti tomuto uzneseniu podal povinný odvolanie.

2 Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 14CoE/47/2019-131 z 21. augusta 2019 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v II. výroku a odvolanie povinného proti I. výroku odmietol. Zároveň účastníkom konania nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že povinný sa domáhal zastavenia exekúcie a odkladu exekúcie z dôvodu, že v čase doručovania platobného rozkazu Okresného súdu Košice II č. k. 38Rob/273/2006-20 zo dňa 18.12.2006 (ďalej len „platobný rozkaz“) v decembri 2006 sa nezdržiaval doma na adrese trvalého pobytu Y. a žiadnu osobu nesplnomocnil na preberanie zásielok. Tvrdil, že platobný rozkaz nikdy neprevzal a podpis na doručenke nie je jeho. Na preukázanie svojich tvrdení predložil pracovnú zmluvu s tým, že v období od 08.01.2005 do 23.02.2007 pracoval v Birminghame vo Veľkej Británii. Súd prvej inštancie návrhu povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie nevyhovel, keď sa zaoberal možnosťou nedoručenia platobného rozkazu povinnému. V rozhodnom čase (t. j. v roku 2006) bolo potrebné platobný rozkaz doručiť odporcovi do vlastných rúk, náhradné doručenie bolo vylúčené (§ 173 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Adresát (odporca) prevzatie písomnosti potvrdil na doručenke svojím podpisom. Údaje na doručenke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak,

keďže doručka je verejnou listinou. Uvedené znamená, že súd vychádza z údajov na doručke, ktoré zachytávajú postup pri doručení, a kým nie je preukázaný opak, považuje tieto údaje za pravdivé. Ak účastník konania spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručke (namieta, že zásielku neprevzala oprávnená osoba), je povinný o tom súdu predložiť dôkaz, a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/240/2010 z 27. októbra 2010). Z uvedeného je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že ak povinný namietal správnosť údajov na doručke, mal toto svoje tvrdenie aj hodnoverne preukázať.

3 V posudzovanom prípade dospel odvolací súd k názoru, že povinný síce predložil listiny vyhotovené v anglickom jazyku, o ktorých tvrdil, že ide o pracovnú zmluvu preukazujúcu, že v období od 08.01.2005 do 23.02.2007 bol pracovne vo Veľkej Británii, a teda, že sa v decembri 2006 na území Slovenskej republiky nezdržoval, avšak táto skutočnosť z uvedených listín jednoznačne nevyplýva. V listine zo dňa 17.02.2005 je uvedené iba to, že dátum začiatku pracovnej zmluvy s povinným bol stanovený na 04/03/2005. Doba trvania pracovného vzťahu povinného v zahraničí (jeho dĺžka), tak ako to uviedol v podanom odvolaní (do 23.02.2007), však nie je uvedená a z predloženej listiny nevyplýva ani to, že do práce skutočne nastúpil. Napokon ani existencia pracovného vzťahu povinného v zahraničí nie je sama o sebe spôsobilá preukázať, že povinný sa v čase doručovania exekučného titulu (december 2006) na území Slovenska nezdržoval a nemohol ho prevziať, a to z dôvodu, že nemožno vylúčiť, že povinný počas ním tvrdeného pracovného vzťahu v zahraničí sa mohol zdržiavať v mieste bydliska aj krátkodobo, napríklad počas čerpania dovolenky, dní pracovného voľna a podobne. Napriek tomu, že zo strany povinného bolo spochybnené doručenie zásielky, tento nepredložil jednoznačné dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, že sa v čase doručenia (v decembri 2006) na adrese bydliska nemohol zdržiavať. Vzhľadom k tomu, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje povinného, ktorý dôkazné bremeno neunesol, údaje uvedené na doručke sa považujú za správne. Odvolací súd tiež zdôraznil, že vo vykonávacom štádiu konania súd nevykonáva dokazovanie, postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Na základe zistenia, že povinný svojimi tvrdeniami a dôkazmi nepreukázal, že by v prejednávacom exekučnom konaní boli dané dôvody na jeho zastavenie (v zmysle § 57 Exekučného poriadku), odvolací súd konštatoval nedôvodnosť odvolania povinného a rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. (ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil.

4 Pokiaľ odvolateľ namietal tiež správnosť výroku I., ktorým súd prvej inštancie návrh povinného na odklad exekúcie zamietol, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 56 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, podľa ktorého proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie. Analogicky z toho vyplýva, že proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým súd odklad exekúcie zamietol, nie je prípustný opravný prostriedok. Zákonná úprava vychádza z toho, že povinný má iné prostriedky, ktorými sa môže brániť proti exekúcii, napríklad môže podať návrh na zastavenie exekúcie. Odvolací súd preto odvolanie povinného proti I. výroku podľa § 386 ods. 1 písm. c/ CSP odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

5 O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože povinný nebol v odvolacom konaní úspešný a ostatným účastníkom trovy tohto konania preukázateľne nevznikli.

6 Uznesenie odvolacieho súdu napadol povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním. Prípustnosť dovovania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a jeho dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z „nesprávneho právneho názoru“. Odvolaciemu súdu vytýkal, že pri svojom rozhodovaní nezohľadnil viaceré dôkazy, medzi inými aj „platobnú históriu“, z ktorej vyplýva, že dňa 28.03.2003 bolo schválené predčasné splatenie úveru a dohodnutá platba predčasného splatenia 3.000,- eur bola zaplatená dňa 21.04.2003. Po dohode s vedúcou úverového oddelenia (z dôvodu odchodu mimo Slovenskej republiky) boli okrem toho zaplatené ďalšie tri splátky po 1.000,- eur. Odvolací súd preto podľa názoru dovolateľa rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 762,64 eur s príslušenstvom z titulu zaplata niečoho, čo už bolo vyrovnané a splatené. Opätovne poukázal na to, že v čase doručovania platobného rozkazu sa nezdržoval na adrese trvalého pobytu, ktorú skutočnosť si mohol súd prvej inštancie overiť aj vlastnou činnosťou, a to lustráciou v súdnych registroch spätne k obdobiu rokov 2005 až 2007. Dôkaz na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení sa nachádza v spise Okresného

súdu Košice II sp. zn. 14C/759/2002, kde ho v konaní pre jeho neprítomnosť od 22.03.2005 zastupoval právny zástupca JUDr. Jozef Horák. Súd prvej inštancie pochybil tiež v tom, že nezisťoval jeho prechodné bydlisko, resp. sa nedotazoval Sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne na adresu, na ktorej sa mal v mesiaci december 2006 zdržiavať. Tento rozsah dokazovania je podľa názoru dovolateľa daný už samotným ustanovením § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, podľa ktorého je nutné skúmať nielen formálnu vykonateľnosť, ale aj to, či sa povinný v inkriminovanej dobe na mieste, kde sa exekučný titul doručoval, aj reálne zdržiaval. Postup súdu prvej inštancie bol poznačený prílišným formalizmom, ktorý nezohľadňuje jednotlivé skutkové okolnosti prípadu. Súdom oboch inštancií tiež vytýkal, že nevzali do úvahy pracovnú zmluvu v anglickom jazyku, ktorá bola doručená súdu prvej inštancie na preukázanie jeho tvrdení, že platobný rozkaz nikdy neprevzal a podpis na doručení nie je jeho, nakoľko bol v zahraničí a v dome na ulici Paulínyho 78 v Košiciach sa nikto nenachádzal. Za nemysliteľné označil tvrdenie súdu prvej inštancie, že sa vrátil len preto, aby prišiel prevziať zásielku.

7 Na výzvu súdu prvej inštancie sa k podanému dovolaniu vyjadrila oprávnená. S poukazom na to, že povinný v dovolaní neuviedol žiadne skutočnosti, pre ktoré by mala byť exekúcia zastavená alebo neprípustná, navrhla predmetné dovolanie zamietnuť.

8 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9 Podľa ustanovenia § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

10 Podľa ustanovenia § 447 písm. e/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP.

11 Z citovaných ustanovení vyplýva, že právna úprava civilného sporového konania (ktorá sa primerane aplikuje aj v exekučnom konaní) stanovuje osobitnú podmienku dovolacieho konania v podobe povinného právneho zastúpenia dovolateľa. Dovolateľ musí byť (s výnimkou prípadov, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 429 ods. 2 CSP) zastúpený advokátom a zároveň sa vyžaduje, aby dovolanie a iné podania dovolateľa boli spísané advokátom, teda osobou zapísanou v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou [§ 2 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov].

12 Postup súdu prvej inštancie v prípade nesplnenia tejto osobitej podmienky dovolacieho konania upravuje § 436 ods. 1 CSP, podľa ktorého platí, že ak má dovolanie vady podľa § 429 CSP a dovolateľ nebol riadne o povinnosti podľa § 429 CSP poučený v odvolacom konaní, súd prvej inštancie vyzve dovolateľa na odstránenie väd a poučí ho o následkoch neodstránenia väd dovolania. Ustanovenie § 436 ods. 1 CSP predstavuje jedinú (výnimočnú) procesnú situáciu, v ktorej súd prvej inštancie prihliada na existenciu väd dovolania a dovolateľa vyzýva na ich odstránenie. Tento postup súdu prvej inštancie sa týka výlučne väd dovolania v zmysle § 429 ods. 1 CSP a ich výskytu v prípade absencie alebo nedostatočného poučenia dovolateľa odvolacím súdom.

13 Procesná situácia, pri ktorej súd prvej inštancie prihliada na vady dovolania a dovolateľa vedie k ich odstráneniu, nenastáva v prípade existencie väd podľa § 429 CSP vtedy, keď bol dovolateľ riadne poučený odvolacím súdom o náležitostiach dovolania a o zastúpení dovolateľa v dovolacom konaní. Rovnako táto situácia nenastáva pri zistení iných väd, než sú vady dovolania v zmysle § 429 CSP. V takom prípade súd prvej inštancie dovolateľa nevyzýva na odstránenie väd dovolania a spis bez ďalšieho

predkladá na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

14 V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že povinný napadol dovolaním uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 14CoE/47/2019-131 z 21. augusta 2019. Toto rozhodnutie, ktoré podľa doručky prevzal dňa 22. júna 2020, obsahuje v súlade s ustanovením § 393 ods. 1 CSP poučenie o prípustnosti dovolania (§ 419 CSP), o lehote na podanie dovolania (§ 427 CSP), o náležitostiach dovolania (§ 428 CSP), ako aj o povinnosti zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní, vrátane povinnosti spisania dovolania a iných podaní dovolateľa advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Dovolanie (v listinnej podobe) bolo podané osobne v podateľni súdu prvej inštancie dňa 14. augusta 2020 a hoci jeho prílohou je splnomocnenie zo dňa 7. augusta 2020, ktorým povinný na zastupovanie v dovolacom konaní splnomocnil advokátku JUDr. Danicu Holováčovú, ktorá toto splnomocnenie aj prijala a podpísala, samotné dovolanie obsahuje len podpis povinného. Tiež obsah dovolania, v ktorom absentujú základné (obsahové) náležitosti dovolania v zmysle § 428 CSP (dovolacie dôvody podľa CSP, dovolací návrh) a čiastočná nezrozumiteľnosť podania nasvedčujú tomu, že ho spísal sám povinný, a nie jeho splnomocnená zástupkyňa.

15 Napriek riadnemu poučeniu dovolateľa v odvolacom konaní, súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením § 436 ods. 1 CSP prihliadol na vadu konania podľa § 429 CSP a uznesením č. k. 49Er/2980/2009-166 z 20. augusta 2020 dovolateľa vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia predložil dovolanie spísané advokátom. Ďalšími vytýkanými vadami, na ktorých odstránenie súd prvej inštancie vyzval dovolateľa, bol chýbajúci podpis splnomocniteľa na splnomocnení zo dňa 7. augusta 2020 a chýbajúce údaje o adrese pobytu dovolateľa. V reakcii na výzvu súdu prvej inštancie advokátka JUDr. Danica Holováčová dňa 24. septembra 2020 odoslala do elektronickej schránky súdu prvej inštancie obsahovo totožné dovolanie povinného (doplnené len o označenie právnej zástupkyne povinného), ktoré podpísala (autorizovala) svojim kvalifikovaným elektronickým podpisom. Dodatočne bolo súdu prvej inštancie doručené tiež splnomocnenie zo dňa 7. augusta 2020, doplnené o podpis splnomocniteľa (povinného).

16 Podľa názoru dovolacieho súdu tým však k odstráneniu nedostatkov pôvodného dovolania v posudzovanom prípade nedošlo. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj Najvyšší súd SR^(*)) sp. zn. 4Cdo/10/2018 z 23. apríla 2018, vychádzajúce z obdobnej procesnej situácie, kde Najvyšší súd SR konštatoval: „Pokiaľ dovolateľ podal dovolanie nespĺňajúce zákonom požadované náležitosti, resp. ich nedostatky do uplynutia lehoty na podanie dovolania neodstránil (a nejde o procesnú situáciu predpokladanú ustanovením § 436 ods. 1 CSP), podmienky prípustnosti dovolania neboli splnené úplne, a tak vznikol právny následok v podobe neprípustnosti dovolania, na ktorom nemôže ďalšie konanie dovolateľa nič zmeniť. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v podobe výzvy na odstránenie väd dovolania, na vydanie ktorej neboli splnené podmienky, tak ako sa to stalo v prejednávanej veci, nemôže v konkrétnom prípade prelomiť všeobecne záväzné ustanovenia zákona o podmienkach prípustnosti dovolania a týmto spôsobom konkrétnemu dovolateľovi de facto poskytnúť právne ničím neodôvodnenú výhodu v podobe predĺženia lehoty na podanie dovolania spĺňajúceho všetky náležitosti. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že dovolateľ sa v dobrej viere riadil takouto nesprávnou výzvou súdu a v stanovenej lehote jej v plnej miere vyhovel, pretože už raz vzniknutý právny následok neprípustnosti dovolania nemožno akýmkoľvek ďalším konaním súdu či strany zvrátiť a dovedy neprípustné dovolanie „sprípustniť“. Na základe uvedeného Najvyšší súd SR uzavrel, že: „...dovolateľka nebola právne zastúpená advokátom vo fáze podania dovolania a podala dovolanie, ktoré nebolo spísané advokátom, hoci bola o tejto osobitnej podmienke dovolacieho konania riadne poučená v odvolacom konaní. Podmienka povinného právneho zastúpenia dovolateľky advokátom nebola splnená úplne, počas celého dovolacieho konania, preto dovolací súd dovolanie žalobkyne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. e/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.“

17 Uvedené závery boli podrobené prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR^(*)“) v konaní o ústavnej sťažnosti sp. zn. IV. ÚS 489/2018. Ústavný súd SR vo svojom uznesení z 13. septembra 2018 konštatoval, že Najvyšší súd SR postupoval vo veci sťažovateľky (dovolateľky) v súlade so zmyslom a účelom aplikovaných právnych noriem a svoje právne závery, na základe ktorých jej dovolanie odmietol, aj ústavne konformným spôsobom odôvodnil. Osobitne sa potom ešte Ústavný súd SR zaoberal námietkou sťažovateľky, že v dovolacom konaní bola (na základe

dodatočne predloženého splnomocnenia) zastúpená advokátom tak, ako to vyžaduje § 429 ods. 1 CSP, a preto podľa nej nebol dôvod na odmietnutie jej dovolania. Ústavný súd SR poukázal na to, že povinné zastúpenie dovolateľa v dovolacom konaní advokátom je obligatórnou procesnou podmienkou dovolacieho konania podľa prvej vety ustanovenia § 429 ods. 1 CSP. Rovnako obligatórnou náležitosťou riadne podaného dovolania je však podľa druhej vety § 429 ods. 1 CSP aj skutočnosť, že dovolanie bolo spísané advokátom. Nesplnenie práve tejto druhej podmienky ustanovenej v § 429 ods. 1 CSP pritom bolo dôvodom odmietnutia dovolania sťažovateľky napadnutým uznesením Najvyššieho súdu SR podľa § 447 písm. e/ CSP. Za neopodstatnenú považoval Ústavný súd SR aj nadväzujúcu námietku sťažovateľky, že v danom prípade išlo o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorú podľa jej názoru predložením splnomocnenia na jej zastupovanie advokátom (hoci po uplynutí lehoty na podanie dovolania) aj splnila. Podľa názoru Ústavného súdu SR však platí, že ak je obligatórnou náležitosťou dovolania aj jeho spísanie advokátom, potom je logické, že nedostatok tejto podmienky je možné odstrániť len v lehote na podanie dovolania, keďže ide o podmienku, ktorá musí byť splnená už pri jeho podaní. Vo vzťahu k výhrade sťažovateľky, že v dovolacom konaní postupovala na základe výziev okresného súdu, ktorý ju v súvislosti s podaným dovolaním uzneseniami vyzýval na odstránenie nedostatku jej právneho zastúpenia, Ústavný súd SR poukázal na skutočnosť, že sťažovateľka bola v dovolaní napadnutom rozsudku krajského súdu riadne poučená (aj) o náležitostiach dovolania, vrátane podmienok povinného zastúpenia dovolateľa advokátom a povinného spísania dovolania advokátom, pričom uvedené podmienky sú výslovne ustanovené v § 429 ods. 1 CSP. Bolo preto na sťažovateľke, resp. jej právnom zástupcovi, aby v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, predložila v zákonom ustanovenej lehote také dovolanie, ktoré bude spĺňať všetky zákonom ustanovené náležitosti. Následný postup okresného súdu (bez ohľadu na jeho nesprávnosť vzhľadom na § 436 ods. 1 CSP, pozn.), keď po podaní dovolania sťažovateľku opakovane vyzýval na predloženie splnomocnenia na jej zastupovanie v dovolacom konaní, už nemal (a nemohol mať) vplyv na skutočnosť, ktorou Najvyšší súd SR odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľky, a to že jej dovolanie nebolo (už pri jeho podaní) spísané advokátom, resp. jej zamestnancom alebo členom, ktorý za ňu koná a má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Citované uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 489/2018 z 13. septembra 2018 bolo tiež publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod číslom 79/2018 s touto právnou vetou: „Ak obligatórnou náležitosťou dovolania je podľa druhej vety § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku jeho spísanie advokátom, je potom logické, že nedostatok tejto podmienky možno odstrániť len v lehote na podanie dovolania, keďže ide o podmienku, ktorá musí byť splnená už pri jeho podaní“.

18 Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov najvyšších súdnych autorít dospel dovolací súd k názoru, že ani v posudzovanom prípade nespĺňalo dovolanie povinného (v čase jeho podania) podmienky podľa § 429 CSP (nebolo spísané advokátom) a k odstráneniu tejto jeho vady nedošlo pred uplynutím lehoty na podanie dovolania, t. j. pred 24. augustom 2020 (keďže posledný deň dovolacej lehoty 22. august 2020 pripadol na sobotu - poznámka dovolacieho súdu). „Doplnenie dovolania“, autorizované advokátkou zastupujúcou dovolateľa, bolo do elektronickej schránky súdu prvej inštancie odoslané až dňa 24. septembra 2020, t. j. po lehote. V situácii, keď bol povinný v odvolacom konaní riadne poučený o i. o povinnom zastúpení dovolateľa advokátom a o povinnosti spísania dovolania advokátom, je bez právneho významu skutočnosť, že právna zástupkyňa dovolateľa tak učinila (doplnila dovolanie) na základe výzvy súdu prvej inštancie a v lehote ním určenej. S poukazom na uvedené dovolací súd odmietol dovolanie povinného podľa § 447 písm. e/ CSP, t. j. preto, že neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP.

19 Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že aj keby dovolanie povinného bolo (od začiatku) spísané advokátkou, dovolací súd by ho rovnako odmietol, a to pre jeho (objektívnu) neprípustnosť (§ 447 písm. c/ CSP), vyplývajúcu z toho, že novela Exekučného poriadku, vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z., výslovne vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodných ustanoveniach § 243h ods. 1 predmetná novela síce stanovila, že ak § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, a teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčila žiadne pravidlo, v dôsledku čoho je potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že dovolacie konanie bolo začaté doručením dovolania súdu prvej inštancie dňa 14. augusta 2020, teda za účinnosti novej právnej úpravy, zavedenej novelou Exekučného poriadku (zákon č. 2/2017 Z. z.). Tiež rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci

exekučného konania vydané už za účinnosti novej právnej úpravy dňa 21. augusta 2019 (viď R 24/2018). Na predmetné dovolacie konanie bolo preto potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie a odmietol vo výroku o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, je tak bez ďalšieho procesne neprípustné.

20 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania oprávnenej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

21 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.